

VI

Ahmed

.. en staat haar op te wachten. Achter hem is het café, het neon licht schijnt over de lege mica tafeltjes. Ahmed steekt de sleutel in het slot en opent de deur. In het portaal staat al een fiets, ze zet de hare er naast. De trap is kaal, op de onderste tree ligt een stapel post, de leuningen zijn diepblauw geschilderd.

Volgende trap, beduidt Ahmed en hij loopt naast haar, hij is niet langer maar massiever, als een rots en dan zijn ze op de bovenste overloop met de verwarmingsketel en ze had het al zo warm van de fietstocht naar zijn dorp. Ahmed duwt de plakplasticfineerdeur open en laat haar binnengaan en nu staan ze in het kleine kamertje met op de koelkast een schaalje noten, schone lakens op het eenpersoonsbed en een tafeltje met twee stoelen.

De tafel is gedekt: twee diepe borden met een lepel en een vork; een goudgerand laag glaasje en twee flessen raki, een citroen met twee roodgehefte mesjes op een wit servetje en ook witte servetten naast het bord en onder dit alles heeft hij kranten gelegd, met dit uitgespreide papier neemt hij haar op slag voor zich in en ze staat daar nog steeds, zet haar rugzak tegen de muur en ritst de jas open die hij van haar aanneemt en op een kleeerhanger achter het gordijn wegbergt.

Hij kust haar op de wang, dan op de andere.

'In Turkye zo doen.'

Of ze aan deze kant zal gaan zitten, beduidt ze.

'Ja,' en hij wijst op zijn horloge vijf minuten aan en hij wijst naar beneden maar al eerder hoort ze de trap weer kraken en komt hij binnen met een bord vol fijngesneden kleuren en zet het op tafel, 'Limoen,' zegt hij en hij wijst op de mesjes en gaat weer naar beneden.

Die citroen moet ze dus over de salade druppelen en ze verbaast zich weer over de vanzelfsprekendheid waarmee hij gebiedt, zoals op het werk: 'Bak vol, nieuwe pakken,' of hij zegt dat zij die plek champignons moet doen en hij zal die doen of dat ze de bazin om een nieuw stuk zeep moet vragen of om een rol toiletpapier, zoals het ook gewoon is, dat hij haar mesje ineens pakt en langs de stenen van de champignoncel strijkt of op koude wintermorgens haar handen warm wrijft bij het zien van de witte vingers.

Als het kan plukken ze samen, vanzelf is dat zo gegaan, ze pakten 's morgens een ijzeren plank, hingen deze aan weerszijden van dezelfde bak en klommen omhoog, zo is het al bijna een jaar en ze spreken via de champignons. Is hij haar gunstig gezind dan plukt hij tot over de helft, plukt zigzaggend over de bak als hij haar wil plagen en als hij wil horen: 'Hé Ahmed, kom terug,' doet hij zijn eigen helft bij lange na niet en komt na haar uitroep grijnzend aangezeild op de lorrie. Hij snijdt soms een sterretje uit een champignon die hij aan haar geeft of een poezenkop of een halve maan, tot hij vorige week vroeg:

'Jij komen eten?' en vanaf dat ze ja heeft gezegd en dat ze deze avond hebben afgesproken, is er onrust in hem gevaren. Hij vroeg of ze nu kip of schaap of koe wilde of misschien vis en raakte z'n wangen aan en wees dan naar de hare en zei 'mooi,' en of ze ook salade wilde en hij begon zelfs soms te zingen – Dragan zingt zo vaak dwars door de radio heen met zijn basstem, Ahmed nooit. Met hoge zuivere stem zong hij en ze nam zich voor om hem duidelijk te zeggen: wel eten maar niet slapen maar dat leek haar toch al te voorbarig.

Wel heeft ze de geur, die ze na het douchen over haar armen sprenkelt, achterwege gelaten en een broek aangetrokken met warme plompe laarzen daaronder en ze heeft de trui gekozen die borsten noch heupen uit laten steken - in Irak had Ahmed ook gewerkt en hij liet met zijn vingers stralen uit zijn ogen komen, zulke felle ogen hadden de vrouwen daar en ging vervolgens kaarsrecht staan en zette z'n gebalde handen voor de borsten en wees toen naar z'n zij en vormde twee ronde lijnen met

zijn handen, zo smal hun middel dat in brede heupen uitliep.

Ahmed komt binnen met een koekenpan, de helft van de inhoud schuift hij op haar bord, de rest op het zijne.

'Gisteren klaar gemaakt?' vraagt ze.

'Gisteren?' en knijpt met de ogen omdat hij het niet begrijpt.

'Zondag.'

'Ja, zondag,' en hij zit tegenover haar.

'Beide citroenhelften?' vraagt ze.

'Ja,' en ze knijpt de tweede helft ook uit en hoe doen ze dat in Turkye na het uitknijpen als er nog sap en vruchtvlees aan de rand zit? Ze strijkt er met het mesje langs zodat er nog druppels vallen en legt citroen en mesje terug op het servet en krijgt vier boterhammen naast haar bord die half dubbelgevouwen moeten worden en in de mond vermengd met de witte bonen in tomatensaus en Ahmed steekt haar een stukje vlees toe van zijn bord.

'Nee, ik heb zelf.'

'Ja,' moet toch en ze trekt het met haar lippen van de toegestoken vork. 'Hoe laat jij naar huis?'

'Negen uur, half tien,' zegt ze.

'Nee, elf uur, twaalf uur.'

'Nee, vriend wacht,' zegt ze hoewel die vanochtend vertrokken is. Met de vork neemt Ahmed van de salade en zij ook. 'Ui?' vraagt ze en wijst aan.

'Ja,' zegt Ahmed en ze vraagt hem wat tomaten in het Turks is:

'Domates,'

'Doma tes,' zegt ze hem na en zo heeft hij zijn bord al leeg terwijl zij van het hare nog nauwelijks heeft gegeten en hij pakt shag en asbak van de koelkast en gaat scheef langs de tafel zitten, schenkt raki in, zij ook?

'Nee'.

Eerst een half glas raki en dan water erbij uit de andere fles, die hij in de koelkast koud had laten worden, de doorzichtige drank reageert melkkleurig en als ze eindelijk haar bord leeg heeft zet hij het op de zijne en wil de overgebleven salade daar bovenop zetten.

'Nee,' zegt ze want wat als de tafel helemaal leeg zal zijn en de met schrootjes afgetimmerde muren zijn al zo leeg en hij spreekt geen Nederlands.

Ahmed komt weer boven en zet het schaaltje met noten op tafel, pistache en amandelen en schenkt haar ook raki in en water erbij en hij duwt bij het proosten zijn vingerkootjes tegen de hare en maakt noten voor haar open.

'In Nederlands?' vraagt hij.

'Pistache,' zegt ze en 'A man de len,' en of ze die ook in Turkye hebben, 'Mooie bloesems,' zegt ze, 'roze,' en ze zegt dat zij in Californië is geweest en daar heeft ze amandelen zien bloeien, hoe lekker de bloemen ruiken,

'Ja.'

Ze vraagt naar het Arabische schrift, of hij dat kent.

'Ja,' ze leren Turks en Arabisch en omdat ze zo aandringt schrijft Ahmed iets op het vel papier dat ze uit haar rugzak heeft gehaald en reciteert dan welk gebed hij uit heeft gesproken alvorens te gaan koken en dan het gebed van voor het eten en dan van na het eten.

'Ge bed,' zegt ze en vouwt haar handen.

'Gebed,' herhaalt hij en vindt het dan genoeg en maakt de veter los van zijn schoenen, 'Warm,' zegt hij en nu het even stil is hoort ze auto's en vraagt hem of hij ook last heeft van het verkeer.

'Nee.'

Ook niet van die grote weg verderop?

'Nee,'

en of hij foto's heeft, jazerker en achter het gordijn hangt zijn jas en in de binnenzak zit de portefeuille en daarin achter elastiek zitten twee foto's maar die kent ze allang: de ene van z'n vrouw en drie zoons en de andere van zijn ouders, waarom geen foto's aan de muren beduidt ze dan maar zinloze vragen verdwijnen in het niets en hier zit ze, ze pelt een noot.

Of die amandelen ook gezouten zijn, vraagt ze.

'Ja.' en ze hoort weer de auto's buiten en om negen uur hoeft ze pas weg heeft ze gezegd en het is nog geen acht uur, Ahmed steekt haar een noot toe die ze met haar lippen aanneemt maar voor de volgende houdt ze haar hand op en na vier keer 'mond,' legt hij tenslotte de noot op haar hand en buigt z'n hoofd en ze pelt weer een noot en kan er dan één niet pellen, ze steekt hem die toe. Hij breekt de schaal tussen z'n tanden en geeft haar alles terug, ze eet de noot en legt beide dophelften in elkaar en draait ze tussen haar vingers terwijl hij vraagt:

'Eén keer,' dat ze met hem moet slapen.

'Nee,' zegt ze.

'Eén keer;' Ahmed slingert de woorden uit zich met een korte beweging van zijn hoofd, zucht van zijn lichaam, mondhoeken naar opzij, tedere spleet van zijn mond met dunne lippen daaromheen waaruit het fluisterend klinkt: 'Eén keer.' Halverwege de tafel bevindt zich zijn gezicht waarop te lezen valt hoe z'n lichaam zich ingehouden opstuwt tot het 'ja' zal horen, al zou het nauwelijks hoorbaar zijn, het zou al genoeg zijn, een minieme knik zou volstaan.

'Nee,' zegt ze en hij gaat nog dwarser voor de tafel zitten, het is stil.

'Vertel mij maar iets over Turkye.' Ahmed haalt z'n schouders op.

'Zoek een vrouw hier in de stad.'

'Niets andere vrouw,' zegt hij en dan: 'Drie jaar geen vrouw.'

'Jouw probleem,' zegt ze en Ahmed zit weer recht aan tafel en pelt noten voor haar en wil dan een kus.

'Nee,' zegt ze.

'Eentje,' zegt zijn gezicht weer breeduit en doordringend zacht.

'Straks al ik wegga eentje hier,' zegt ze en houdt haar hoofd scheef en wijst met de top van haar vinger naar haar wang en Ahmed gaat weer scheef zitten en legt een been over de stoel en dan weer terug en zegt:

'Hier zitten,' dichterbij hem.

'Nee,' zegt ze en hij pakt haar vingers en kust de rug van haar hand en legt hem op z'n voorhoofd waar het warm is en legt hem dan op z'n hart en vraagt het weer:

'Eén kus.'

'Nee,' zegt ze en hij blijft haar hand vasthouden en loopt om de tafel naar haar toe en legt zijn andere hand op haar schouder.

'Nee is nee,' zegt ze en Ahmed buigt en haakt z'n beide handen voor haar in elkaar waaruit ze zich probeert los te maken maar zijn armen zijn lood en hij laat los en knielt bij haar neer.

'Nee,' zegt ze, 'waarom wil jij dat niet begrijpen, waarom ga je niet dáár zitten en mij vertellen van Turkye.'

'Eén keer,' zegt Ahmed steeds en komt overeind en buigt zich over haar. Ze huilt.

Snel pakt hij een fles van achter het gordijn, sprenkelt eau de cologne op z'n handen en gaat over

haar voorhoofd en over haar wangen en houdt die vast.

'Nee,' gromt ze nu, 'whhhhaaa,' komt het diep uit haar keel en hij hurkt en wijst naar z'n bovenarm en stompt zichzelf daar, dat moet zij doen, slaan slaan slaan maar ze slaat niet, het zou hetzelfde zijn als ja zeggen en hij zet het flesje terug en gaat weer op z'n stoel zitten, ze neemt een hap salade en Ahmed beduidt dat ze de vork in zijn hart moet steken. 'Dood,' zegt hij.

'Jij bent gek,' zegt ze.

'Dood,' zegt hij weer en kruist z'n armen op de tafel en legt z'n hoofd op de armen, 'Slecht slecht slecht,' zegt hij, 'Dood maken.'

'Nee,' zegt ze en dat ze morgenvroeg om zeven uur weer met hem zal werken en zal zeggen: "Dag Ahmed," en ze voelt hoe ze op haar sterfbed nog zoiets zou zeggen om maar iets te zeggen.

'Niets praten,' zegt hij, 'ik slechte mens,' en ze staat op en pakt haar jas van achter het gordijn.

Z'n haren kroezen zwart en grijs bij de slapen en hij laat z'n hoofd op de gekruiste armen liggen, ze zou zijn haren aan willen raken maar dat lijkt haar nog erger dan haar gepraat. Hij kijkt niet op als ze de knip van de deur schuift en deze opent.

Het café beneden is nog steeds leeg.

De volgende morgen is zijn brede ondoorgrondelijke gezicht tener en bleek en kijken zijn ogen vermoeid en stil als tijdens de Ramadan, alleen verbergen ze in die maand een kracht vanwege de hele dag niets eten, niets drinken, niets roken, nu is er iets anders.

Soms plukt ze op zijn helft en als hij haar kant op komt plukt ze richting zijn hand die dan ineens op een andere plek begint.

Tussen de middag zit hij stil, de bovenlip iets opgetrokken en de ogen groot en ver heen als van een kind die net uit bed komt.

'Wat ben je stil,' zegt Dragan en Ahmed wijst met een pijnlijke uitdrukking naar z'n hoofd.

's Middags vraagt hij luid door de cel of Dragan zaterdag meegaat naar Rotterdam, of zullen ze naar Amsterdam gaan? - Ahmed gaat altijd naar de hoeren, zegt Dragan, hij niet, 'Niet gek, snel klaarmaken en ze zet je weer buiten, nee, beter een jurk kopen voor de vrouw of een pantalon,' - en het is haar al een paar keer vandaag overkomen en nu overkomt het haar weer: zweem van eau de cologne strijkt langs haar neus, het is als ze rechts plukt, in haar haren is het bewaard gebleven of

onder haar oor en als ze het weer wil ruiken lukt het niet al zet ze haar hoofd in alle standen en spant ze haar neus nog zo in, wachten moet ze tot het er ineens weer is.

En dan - het is nog geen vier uur - begint Ahmed te zingen, ijl klinkt het in de grote cel met alleen het hoogstnoodzakelijke licht voor hen om te plukken en of hij haar vervloekt of liefheeft in dit zingen weet ze niet maar bij de klanken wordt haar lichaam vol, het uiteen wijken van de billen kan ze bijna volgen. Ahmed keurt haar geen blik waardig.